

Capitolul douăzeci și cinci

Competiția

Sala de bal era de-a dreptul fastuoasă, ticsită cu sute de mese cu spectatori în ținute elegante. Bărbați în fracuri și femei în rochii de bal alunecau vesel pe ringul de dans. Jurații îi priveau de la estradă și le notau performanța pe foi de punctaje. În spatele estradei, Addison zări ce căuta de fapt: ieșirea de urgență.

Addison, Molly, Eddie și Raj se strecurară printre mesele spectatorilor, încercând să se piardă în mulțime. Când privi peste umăr, Addison îl zări pe Ivan dându-l la o parte fără menajamente pe gardianul de la intrarea în sală, iar în urma lui își făcură apariția Colectivul și o patrulă de polițiști mustăcioși și mult prea zeloși. Cele două grupuri se răsfirară în

direcții diferite prin marea de spectatori. Oamenii lui Ivan se împrăștiară în partea stângă a impresionantei săli, iar polițiștii, în cea dreaptă.

— Floare la ureche, le șopti Addison alor săi. O să ieșim pe unde am intrat.

Era planul perfect. Doar că, în scurt timp, uriașii Yunus și Osman își făcură și ei apariția în sala de bal și rămaseră proțâpiți în ușă, blocându-le ieșirea.

Addison înghiți în sec și își îndreptă din nou atenția înspre ieșirea de urgență aflată în celălalt capăt al ringului de dans. Îi strânse pe ai săi lângă el:

— Tăblița e la Molly și trebuie s-o scoată pe ușa aia.

— De ce eu? întrebă Molly, cu ochii pe polițiștii care-i căutau de zor.

— Fiindcă, dintre noi, tu ești singura care chiar știe să se bată.

— Păi, și cum facem asta? întrebă Raj, frângându-și mâinile în continuare albastre.

— Trebuie să le distragem atenția de la Molly, zise Addison. Cu orice preț. Eddie, Raj, știți foarte bine ce înseamnă asta.

Eddie încuviință solemn.

— Am priceput.

— Stai așa, făcu Raj. Ce înseamnă asta?

Addison oftă, exasperat.

— Raj, frumosul meu cu mâini albastre. Asta înseamnă că tu și Eddie sunteți momeala!

— A, făcu Raj. Grozav!

— La final ne strângem la ieșirea de urgență. Baftă!

Raj și Eddie o luară în direcții opuse, căutând căi de a crea o diversiune de proporții. Addison o trase pe Molly după el prin mulțime, cu un ochi pe oame-nii lui Ivan, iar un altul, pe polițiștii turci.

— Și cum o să ajungem în spatele estradei juraților? întrebă Molly, ușor neîncrezătoare. Competiția de dans era în plină desfășurare.

— Am o idee, Mo. Una dintre cele mai bune pe care le-am avut vreodată.

— Mda, asta nu-nseamnă mare lucru, făcu Molly.

Addison se strecură în pași de dans printre mese, traversând astfel întreaga zonă dedicată spectatorilor.

— E o singură cale de a ajunge la ieșirea de urgență. Prin ringul de dans.

— O, nu, făcu Molly, iar teama i se citi pe chip.

— O, da, contracară Addison. Nu se vor uita după noi pe ringul de dans. Mai tânăra mea rudă, vom ieși de aici în pași de dans.

O împinse apoi în spatele unei cortine, de unde perechile de dansatori erau chemate pe ring pentru următoarea rundă.

Molly șopti disperată:

— Addison, dar dacă ne întrebă cineva ce căutăm acolo?

— Facem pe proștii!

— Ție ar trebui să-ți vină ușor, bombăni Molly.

Competitorii intrară rând pe rând pe ringul de dans. Molly își băgă bluza în pantalonii largi, își puse rucsacul pe umărul drept, apoi îl prinse pe Addison de mână. Iar el o conduse pe ring, în aplauzele răsunătoare ale publicului.

De îndată ce se pomeni în lumina reflectoarelor, Addison simți că totul era bine. Se uită la celelalte perechi care, fără doar și poate, arătau impecabil în fracurile lor ireproșabile, dar chiar și așa, Addison se simțea sigur pe sine. Muzica începu și, spre bucuria lui Addison, era un foxtrot. Melodia era *Keep One Step Ahead* a compozitorului său preferat, Ira Frankfurt.

— Molly, șopti el, vreau să câștigăm.

Addison numără în gând până la opt, o conduse pe Molly în pas-pană, apoi trecură la pașii de vals lent, și gata, dansau de-a binelea alături de toți ceilalți. O luă pe latura lungă a ringului, dansând

pe lângă celelalte perechi care se învârteau. Ajunseră deja la jumătatea drumului înspre ieșirea de urgență. Tot mai sigur pe sine, Addison constată că, de fapt, n-avea nevoie de nicio diversiune din partea lui Eddie și a lui Raj.

Din nefericire însă, Eddie și Raj habar n-aveau de această constatare.

Raj muncea din greu să dărâme schelăria pe care se găseau luminile ringului de dans. Era un plan bun, care cu siguranță avea să le distragă tuturor atenția, chit că însemna și un prejudiciu de vreo câteva mii de dolari. Raj tocmai înlătura în grabă doi saci cu nisip de pe un stativ pentru lumini, când îl zări Ivan. Într-o clipă, Raj se pomeni înconjurat de criminali ruși și constată că n-avea decât o singură cale de scăpare: ringul de dans.

Raj o rupse la fugă pe ringul de dans ca un șoricel surprins de lumina bucătăriei. Doi bărbați în costume negre se luară după el, gata să se năpustească asupra lui. Raj se prefăcu c-o ia la stânga, apoi coti brusc la dreapta, în pași de dans. Cei doi ruși zburători doborâră la pământ perechile doi și trei, în zgomotul sfâșietor al rochiilor de bal rupte. Raj se întoarse s-o ia la goană și reuși și el să pună la pământ perechea numărul șapte.

Acum, că perechile începuseră să pice ca nicovalele în desenele animate, Addison își dădu seama că avea o șansă reală să câștige.

— Addison, îi șopti Molly, hai să fugim spre ieșire!

— Să fugim? făcu Addison. Molly, dar suntem cea mai bună pereche încă-n picioare!

În culise, Eddie puse ochii pe un dozator elegant de apă, în care pluteau cuburi de gheață și felii de lămâie. Ridică apoi recipientul masiv, sperând să-l azvârle pe cablurile electrice de la sistemul de iluminare a pardoselii și să producă astfel un scurtcircuit. Dar nu izbuti decât să toarne câțiva litri buni de apă pe perechea numărul cinci. Perechile opt și doisprezece alunecară în balta cu cuburi de gheață de parcă ar fi călcat pe-o coajă de banană. Eddie se panică, încercă să fugă și alunecă și el, aterizând pe podea.

Addison constată că planul acesta nu-i ieșise la fel de bine ca altele. Publicul era deja agitat peste măsură. Jurații se ridicaseră și-și fluturau mânioși pumnii în aer, iar pe ringul de dans erau de-acum mai mulți polițiști turci decât dansatori. Lucrurile se precipitaseră un pic prea mult pentru gustul lui Addison. Așa că se opri.

— Molly, fugi!

— Și voi? O să vă prindă!

Addison scrută încăperea de parcă s-ar fi aflat pe un teren de crichet. Dacă Molly era jucătorul care arunca mingea, ieșirea de urgență era cel care trebuia s-o lovească. Iar polițiștii erau amplasați și ei în poziții strategice de joc: unul în dreptul ieșirii de urgență, al doilea, ceva mai în spate, iar al treilea, aproape de el. Addison conchise că n-avea de ales.

— Molly, fugi, acum!

Și, pentru prima oară, spre mirarea lui Addison, Molly îl ascultă și făcu întocmai — o rupse la fugă.

Addison se întoarse și-l fixă cu privirea pe un polițist cu mutră firoasă. Turcul mânios și rotofei arăta de parcă se trezise cu fața la cearșaf cu șaptesprezece ani în urmă și de atunci nu mai pusese geană pe geană.

Îl apucă strâns de încheietură pe Addison.

— Ăsta-i băiatul?

Ivan cel Groaznic își făcu apariția lângă polițistul turc.

— Da, el e.

Addison fu încântat să constate că Ivan încă mai avea pete mov de la bilele fumigene ale lui Raj. Remarcă însă și că tremura. Omu' era vădit supărat. Părea că nici măcar vreo patru zile la un spa în Alpi, cu băi de ceai, masaj cu pietre fierbinți și muzică New Age, n-ar fi reușit să-l calmeze. Ar fi fost în

stare să-l strângă pe Addison de gât de patruzeci și șase de ori și tot ar mai fi vrut s-o facă și a patruzeci și șaptea oară.

Ivan își dădu părul unsuros din ochi și-i aruncă o privire neagră lui Addison.

— Mi-ai irosit timpul aiurea azi. Iar acum o să plătești. Cu vârf și îndesat.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, ar trebui să fii furios pe cel care ți-a făcut freza asta, replică Addison.

Venele pulsau pe gâtul lui Ivan.

Addison se prinse că Ivan mai avea foarte puțin până să explodeze.

— Dă-mi tăblița, mârâi Ivan.

Gândurile lui Addison zburătăceau ca o molie într-un magazin de lămpi. Eddie și Raj alergau încolo și-ncoace printre perechile de dansatori care se înghesuiau să părăsească ringul. Polițiștii turci încercau să-i calmeze pe jurații furibunzi, iar Addison era deja înconjurat de matahalele lui Ivan, așa că opțiunile-i erau foarte limitate. Tot ce putea face era să tragă de timp, sperând că Molly — oriunde s-ar fi aflat — avea să reușească să evadeze.

Își desfăcu nasturii sacoului și făcu o piruetă dinaintea lui Ivan.

— Tăblița nu-i la mine.

Addison știa că nu se găsea într-o situație tocmai strălucită. Dar era extrem de încântat de noul său sacou elegant, care arăta senzațional.

— Unde e?

Și Ivan se apucă să scruteze înnebunit întreaga încăpere.

Addison îi urmări privirea disperată și observă, îngrozit, cum Malazar își făcea apariția de după masa juraților. Pielea albă a Umbrei era acoperită de pălăria neagră și de gulerul ridicat al pardesiului negru. O ținea de gât pe Molly, care se zbătea la câțiva centimetri deasupra solului. Cu cealaltă mână, îi prinsese mâinile la spate. Molly se lupta să se elibereze, însă nu putea nici să țipe, nici să se bată cu o mână încleștată pe traheea ei. Nimeni din mulțimea panicată nu părea să observe situația nefericită în care se găsea Molly, iar Addison simți cum speranța îl părăsea, precum aerul dintr-un caciuc spart.

Atenția lui Ivan nu mai era în totalitate asupra lui, așa că Addison știa că asta era momentul potrivit să o șteargă. Își smulse încheietura din strânsoarea polițistului și o luă la fugă înspre ieșirea de urgență.

— Raj! strigă el. Eddie! Haideti!

Polițiștii se luară după el. Addison văzu cum matahalele lui Ivan se duceau să-l ajute pe Malazar — îi prinseră strâns mâinile și picioarele lui Molly. Deci nu se mulțumiseră să ia doar tăblița, o înșfăcaseră și pe Molly.

Ezită în dreptul ușii, împietrit, nefiind în stare să găsească rapid un plan să o salveze pe Molly. În acel moment, își făcură apariția și Eddie și Raj.

Raj împinse ușa, declanșând o nouă alarmă, și-l trase pe Addison după el, chiar în clipa-n care polițiștii îi ajunseră din urmă.

Addison se zbătea în strânsoarea lui Raj.

— Nu putem s-o lăsăm aici!

— Sunt prea mulți, strigă Raj. N-avem cum s-o ajutăm acum. Știi că am dreptate!

Eddie îl prinse pe Addison de celălalt braț și, împreună cu Raj, îl traseră pe aleea din spatele hotelului.

— Addison, Raj are dreptate. Acum trebuie să scăpăm noi dacă vrem s-o ajutăm apoi pe Molly!

Addison o luă la goană alături de prietenii săi. Polițiștii se luară după ei, recuperând rapid distanța câștigată de cei trei puști. Addison urlă în agonie:

— De ce îmi tot pierd rude?

— Haide, Addison! îl rugă Eddie. Trebuie să ne grăbim!

Raj coti la dreapta, în capătul aleii.

— E un bazar în apropierea hotelului, l-am văzut din apartamentul lui Malazar. Acolo o să scăpăm de poliști.

Raj mai coti o dată la dreapta, pe o străduță pietruită cu ziduri înalte, care însă era blocată.

Erau încolțiți. În acele clipe, mintea lui Addison avea echilibrul unui turn instabil.

— Încerc să văd mereu jumătatea plină a paharului, zise el, dar acum ați reușit să faceți paharul bucățele și să ne înjunghiați cu cioburile!

— Dar de ce e vina noastră? făcu Eddie.

— Fiindcă le-ați pus bețe-n roate tuturor celor de pe ringul de dans, *mai puțin* celor care încearcă să ne omoare!

Poliștii se opriră în capătul aleii și zâmbiră larg. Formară apoi un zid compact, blocându-le orice șansă de scăpare.

— Nu pricep, spuse Raj. Aleea asta ar fi trebuit să ducă fix în bazar.

Addison scoase *Atlasul lui Fiddleton* din buzunar și deschise harta Istanbulului.

— Să vedem ce zice domnul Fiddleton despre treaba asta.

O voce necunoscută îi strigă din capătul aleii.

— Vă sugerez s-o luați pe scurtătură.

Addison ridică privirea și zări un cerșetor pitiț în penumbra ușii unei clădiri dărăpănate. O clipă mai devreme, ar fi putut jura că bărbatul nu fusese acolo. Iar cerșetorul părea atât de sărac și de jerpelit, încât n-aveai cum să-l ignori.

— Vă sugerez să plecați de aici, răspunse Addison. O să fie nasol.

Polițiștii se așezară în șir militar, își desprinseră bastoanele și o luară înspre ei.

Cerșetorul își țugui buzele nemulțumit.

— Stau unde poftesc!

— Credeam că cerșetorii n-au prea multe pofte, zise Addison.

— Foarte amuzant, puștiule, făcu bărbatul cu un pronunțat accent scoțian. Doar că nu sunt un cerșetor. Asta mi-e ținuta când vreau să călătoresc fără să fiu remarcat. Mă tem că sunt prea puțini aceia care îi acordă vreo atenție unui biet cerșetor.

Addison se încruntă. Chiar n-avea timp de discuții acum. Aruncă un ochi peste atlas.

— Fiddleton spune că putem să ne cățărăm pe gardul din capătul aleii, câtă vreme avem grijă să evităm câinele de pază care-i de cealaltă parte.

— De fapt, mai e o cale, mai ușoară, de a ajunge în bazar, făcu bărbatul. Dar trebuie să mă urmați.

Polițiștii turci erau de-acum și mai aproape, cu bastoanele în mâini.

— N-am încredere decât în indicațiile unei singure persoane, zise Addison, făcând un semn înspre atlas, iar acea persoană este Roland J. Fiddleton, Senior.

— Perfect de acord. Avem aceleași gusturi la cartografi. Așadar, te sfătuiesc să ai încredere în mine.

Addison se întoarse cu totul înspre acel omuleț ciudat.

— Și de ce, mă rog, ar trebui să avem încredere în tine?

Bărbatul își netezi mustața c-o mișcare studiată și își dădu jos gluga.

— Fiindcă, zise el, pășind în lumină, eu sunt Roland J. Fiddleton.